Lietas Nr. 142246712
Lietas arhīva Nr. 104AA-0427-14/23

SPRIEDUMS

Rīgā 2014.gada 31.martā

Rīgas apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnesis G.Stūris, tiesneses S.Gļazere un L.Šteinerte

Pēc /pers.A/, personas kods /personas kods/, iesniegtās apelācijas sūdzības izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nama 2013.gada 9.decembra spriedumu atstāts negrozīts Rīgas pašvaldības policijas ceļu policijas pārvaldes 2012.gada 1.marta lēmums Nr.10/109156088/500, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem un administratīvās pārkāpuma lietas materiāliem, apelācijas instances tiesa

k o n s t a t ē j a:

2012.gada 7.februārī Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes inspektore sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu – paziņojumu Nr.109156088 (turpmāk – Protokols) par to, ka transportlīdzeklis ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ (turpmāk – Transportlīdzeklis) novietots stāvēšanai Rīgā, Aiviekstes ielā pie Lomonosova ielas 10.nama, neievērojot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk arī – CSN) 135.4.punktā noteiktās prasības. Tādējādi izdarīts Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa (turpmāk arī – Latvijas APK) 149.[10]panta piektās daļas 6.punktā minētais administratīvais pārkāpums. Transportlīdzekļa vadītājam uzlikts naudas sods 42,69 *euro* (Ls 30) apmērā.

Rīgas pašvaldības policijas Ceļu policijas pārvaldes (turpmāk –Iestāde) priekšnieks, izskatot /pers. A/ (turpmāk – Sūdzības iesniedzējs) apstrīdēšanas iesniegumu, 2012.gada 1.martā pieņēma lēmumu Nr.10/109156088/500 (turpmāk – Lēmums), ar kuru atstāja negrozītu Protokolā piemēroto sodu.

Sūdzības iesniedzējs Lēmumu pārsūdzēja Administratīvajā rajona tiesā.

Ar Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nama 2013.gada 9.decembra spriedumu atstāts negrozīts Lēmums, bet Sūdzības iesniedzēja sūdzība noraidīta.

Tiesa, atsaucoties uz CSN 135.4.punktu un Latvijas APK 149.[10]panta piektās daļas 6.punktu, spriedumā atzinusi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības saskaņā ar minētajām tiesību normām, ir nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzeklis ir novietots stāvēšanai vietā, kur attālums starp brauktuves nepārtraukto ceļa apzīmējuma līniju, sadalošo joslu vai pretējo brauktuves malu un apturētu transportlīdzekli ir mazāks par 3 m.

Izvērtējot lietas materiālus, tiesa secināja, ka Lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tāpēc tiesa atbilstoši Latvijas APK 289.[13]panta trešajai daļai, pievienojusies Iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams. Pārbaudījusi pārsūdzētajā Lēmuma ietvertos argumentus, tiesa atzinusi, ka Iestāde ir pareizi novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un pieņēmusi atbilstošu Lēmumu, saucot pie atbildības Sūdzības iesniedzēju par automašīnas novietošanu stāvēšanai vietā, kur attālums starp pretējo brauktuves malu un apturētu transportlīdzekli ir mazāks par 3 m.

Papildus tiesa spriedumā norādījusi, ka lietā nepastāv strīds par to, ka Sūdzības iesniedzējs novietojis stāvēšanai Transportlīdzekli Aiviekstes ielā pie Lomonosova ielas 10.nama plkst.10:48 - vietā, kur attālums starp brauktuves nepārtraukto ceļa apzīmējuma līniju un transportlīdzekli ir mazāks par 3 m. Sūdzības iesniedzēja argumentu, ka pārkāpums ir izdarīts brīdī, kad Lomonosova ielas satiksmes intensitātes dēļ, ceļa vidū tieši uz nepārtrauktās līnijas atradās automašīna ar avārijas signāliem, kuru trosē vilka otra automašīna, tāpēc nepārtraukto līniju

Sūdzības iesniedzējs nav varējis redzēt, tiesa atzina par nepamatotu un, atsaucoties uz CSN 34.punktu, 135.punktu, norādījusi, ka novietojot automašīnu stāvēšanai, personai ir jāpārliecinās, vai netiek pārkāpti satiksmes noteikumi.

Tāpat tiesa atzinusi, ka nav pamatots Sūdzības iesniedzēja arguments par vienlīdzības principa neievērošanu no Iestādes puses. Tiesa norādījusi, ka apstāklis, ka Iestāde nav saukusi pie administratīvās atbildības citus transportlīdzekļu vadītājus, kuri Sūdzības iesniedzēja ieskatā arī pārkāpa CSN, nav pierādīts, kā arī jebkurā gadījumā nevar atbrīvot Sūdzības iesniedzēju no pienākuma ievērot CSN.

Vērtējot Sūdzības iesniedzējam piemērotā naudas soda apmēru, tiesa atzinusi, ka soda apmērs atbilst Latvijas APK 149.^{10}panta piektās daļas 6.punktā noteiktajai sankcijai un nav uzskatāms par tādu, kas nesamērīgi ietekmētu ģimenes budžetu vai bērnu tiesību īstenošanu.

Par Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nama 2013.gada 9.decembra spriedumu Sūdzības iesniedzējs iesniedzis apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt minēto spriedumu un Lēmumu, kā arī lūdz piedzīt viņam par labu no Iestādes 42,69 *euro* (Ls 30,00) par viņam nodarīto finansiālo zaudējumu, kas sastāv no trīs neapmaksātām darba dienām viņa darba vietā un ceļa izdevumiem, kā arī pieprasīt no Iestādes protokola kopiju, kurā ir redzams viņa Transportlīdzeklim priekšā stāvošais transporta līdzeklis ar protokolu logā.

Sūdzībā norādīts, ka Transportlīdzeklis tika novietots Rīgā, Aiviekstes ielā, pie Lomonosova ielas 10.nama apmēram ap plkst.10:48 brīdī, kad ceļa vidū, tieši uz nepārtrauktās līnijas atradās automašīna ar ieslēgtiem avārijas signāliem. Pamatojoties uz to, ka nepārtrauktā līnija neiet visas ielas garumā un uz tās atradās iepriekš minētā automašīna ar avārijas signāliem, Sūdzības iesniedzējam tā nebija redzama. Tāpat, ievērojot, ka ielas bija apledojušas un ar sniegu, šo līniju neesot bijis iespējams redzēt. Citas zīmes, kas norādītu, ka šajā vietā novietot automašīnu ir aizliegts, uz šīs ielas, pusē, kurā Sūdzības iesniedzējs novietoja savu automašīnu, neesot bijušas uzstādītas.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka lietā nav pievienotas fotogrāfijas no Iestādes, kurās būtu fiksēts, ka tiek veikta attāluma mērīšana starp pretējo brauktuves malu un apturēto Transportlīdzekli.

Tāpat sūdzībā norādīts, ka Iestādes automašīna bija novietota tās pašas ielas pretējā pusē, kurā bija apstājies Sūdzības iesniedzējs, zem zīmes neatļautā vietā, bez ieslēgtām bākugunīm. Sūdzības iesniedzējs šajā apstāklī saskata nevienlīdzības ievērošanu likumā.

Tāpat sūdzībā norādīts, ka policijas darbinieki nav sastādījuši pārkāpuma protokolu, kā to nosaka Latvijas Republikas likumdošana, Transportlīdzekļa priekšējā logā netika ievietots protokols un netika uzņemtas fotogrāfijas, kas apliecinātu protokola sastādīšanas pareizību.

Tāpat Sūdzības iesniedzējs par nevienlīdzīgu uzskata apstākli, ka netiek pierādīts fakts, ka Iestāde neuzskata par vajadzīgu pierādīt, ka pie atbildības ir saukti arī citi transporta līdzekļu vadītāji, kuri tajā dienā un brīdī novietoja savas automašīnas neatļautā vietā.

Tāpat Sūdzības iesniedzējs lūdz tiesu ņemt vērā faktu, ka viņa ikmēneša darba ienākumi nepārsniedz minimālo valstī noteikto algu un viņš viens audzina nepilngadīgu dēlu. Uzliktais sods radot būtiskus finansiālus zaudējumus un ietekmē ģimenes budžetu.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, uzskata, ka Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nama 2013.gada 9.decembra spriedums atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība noraidāma.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Tāpat apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Apelācijas instances tiesa pilnībā piekrīt tiesas spriedumā dotajam apstākļu novērtējumam, līdz ar to nav nepieciešams vēlreiz atkārtot un analizēt atzinumus un secinājumus šajā nolēmumā. Tiesneses pieņemtais nolēmums ir motivēts un pamatots ar Latvijas APK normām. Apelācijas instances tiesa uzskata, ka apelācijas sūdzība nesatur faktus, kas nebija zināmi, taisot nolēmumu Administratīvā rajona tiesā. Turklāt tās saturs pēc būtības ir analogs Sūdzības iesniedzēja Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namam adresētajam 2012.gada 13.marta pieteikumam un Iestādei adresētajam 2012.gada 14.februāra iesniegumam, kam lietā jau ir sniegts pietiekams vērtējums.

Pārbaudot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, apelācijas instances tiesa papildus norāda, ka no lietā esošām fotogrāfijām (l.lp.6., 14.) ir redzams, ka iela – Rīgā, Aiviekstes ielā, pie Lomonosova ielas 10.nama, kur tika novietots Transportlīdzeklis administratīvā protokolā norādītajā vietā un laikā, nav apsnigusi un nepārtrauktais ceļa apzīmējums ir labi redzams. Ievērojot minēto, apelācijas instances tiesa Sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka iela bija apledojusi un ar sniegu, kā dēļ šo līniju nebija iespējams redzēt, uzskata par nepamatotu.

Tāpat apelācijas instances tiesa kā nepamatotu vērtē Sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka nepārtrauktā līnija viņam neesot bijusi redzama citas automašīnas dēļ, kura brīdī, kad Sūdzības iesniedzējs novietoja savu Transportlīdzekli stāvēšanai, atradās tieši ceļa vidū uz nepārtrauktās līnijas ar ieslēgtiem avārijas signāliem. Turklāt Sūdzības iesniedzēja Iestādei adresētā 2012.gada 14.februāra iesniegumā tiek norādīti atšķirīgi apstākļi - ceļa vidū tieši uz nepārtrauktās līnijas esot atradusies ne tikai automašīna ar ieslēgtiem avārijas signāliem, bet vēl cita, kuru iepriekš minēto automašīnu vilkusi trosē. No minētā var izdarīt secinājumu, ka norādītajā vietā un laikā uz nepārtrauktā ceļa apzīmējuma ir atradušās pat divas automašīnas. Pie šādiem apstākļiem,

ievērojot no lietā esošajās fotogrāfijās fiksēto Rīgā, Aiviekstes ielā, pie Lomonosova ielas 10.nama stāvēšanai novietoto automašīnu blīvumu, apelācijas instances tiesai rodas pamatotas šaubas par to, vai Sūdzības iesniedzēja aprakstītajā situācijā tam vispār būtu bijis iespējams stāvēšanai novietot Transportlīdzekli norādītajā vietā.

Sūdzības iesniedzējs apelācijas sūdzībā izteicis lūgumu pieprasīt no Iestādes protokola kopiju, kurā ir redzams viņa Transportlīdzeklim priekšā stāvošais transporta līdzeklis ar protokolu logā.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka ar Rīgas apgabaltiesas tiesneša 2014.gada 6.februāra lēmumu par apelācijas tiesvedības ierosināšanu minētais Sūdzības iesniedzēja lūgums tika noraidīts, jo šāda fakta konstatēšanai nav nozīmes, izlemjot konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē, ka pirmās instances tiesa nebūtu izvērtējusi un nebūtu ņēmusi vērā kādu būtisku apstākli, kam būtu nozīme lietas pareizā izspriešanā, pierādījumu vērtējums ir pareizs un pietiekošs, lai atzītu, ka Sūdzības iesniedzējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru ir saukts pie administratīvās atbildības. Līdz ar to apelācijas instances tiesa apelācijas sūdzībā minētos apgalvojumus uzskata par nepamatotiem. Fakts, ka Sūdzības iesniedzējs pauž atšķirīgu viedokli, vērtējot pierādījumus vai izsakot pieņēmumus, kā arī nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu sprieduma atcelšanai.

Bez tam, kā jau tas norādīts iepriekš, iepazīstoties ar apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem, apelācijas instances tiesa atzīst, ka tie daļēji jau ir vērtēti, izskatot lietu pēc būtības pirmās instances tiesā, tajā skaitā, par uzliktā naudas soda ietekmi uz ģimenes budžetu ai bērnu tiesību īstenošanu, daļa atspēkoti, taisot šo nolēmumu, savukārt pārējos Sūdzības iesniedzēja argumentus apelācijas instances tiesa nevērtē, jo tie nevar ietekmēt tiesas nolēmumu, kā arī ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņas. Kā vairāk kārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (sk., piem., 61.punktu 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90)). Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu).

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē apstākļus, kuru dēļ Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nama 2013.gada 9.decembra spriedums būtu atceļams un administratīvā pārkāpuma lieta izbeidzama.

Pamatojoties uz augstāk izklāstīto un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{22} pantu Rīgas apgabaltiesa

n o s p r i e d a:

Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu nama 2013.gada 9.decembra spriedumu atstāt negrozītu un Sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis G.Stūris

Tiesnese S.Gļazere

Tiesnese L.Šteinerte